

Bíró József

A szabír-magyarok a „sumirok” tanítómesterei

2002 – Szerző kiadása

Jegyzetet készítette: Kozsdi Tamás 2003. szeptember 29-október 7.

Előszó

Az angol gyarmatosítás során, még a XVIII. században, Indiában felfedezett szanszkrit nyelvre alapozott indo-germán, ma indo-európainak nevezett faj- és nyelvelmélet alatt megingott a talaj. De megingott a finnugorizmus hipotézise alatt is, mely az előbbiből fejlődött ki.

A tévesen „hurritának” elnevezett szabír eredetű népetnikum egy csoportját mindenáron árja, indo-európai őseiknek akarják elismertetni. A „hurriták” szabír-magyarok.

A „sumirok” történelme a szabír-magyar őstörténelem kétezer éves epizódja. A szabírok, a mezopotámiai agyagtáblák su, subar ősnépetnikuma hatalmas civilizációt fejlesztett ki, már évezredekkel a „sumirnak” elnevezett népcsoport előtt, tehát tanítómesterei voltak úgy a „sumiroknak”, mint minden utánuk következő népnek.

Régészeti, nyelvészeti és egyéb tudományos alapon is bizonyított, hogy az összabírok Árpád nagyfejedelmünk honvisszafoglaló szabírjainak az ősei (miközben nem feledkezhetünk meg a honvisszafoglalókhöz vérszerződéssel csatlakozó rokon onogur törzsekről sem).

A „sumir” nép és nyelve nem tűnt el nyomtalanul, mint ahogyan azt az indo-európaista történészek állítják.

I. Bevezetés

Az ős subar nép – magyar kiejtéssel szabír – volt az az ősi népcsoport, amelyik régészeti leletekkel igazolhatóan a magyarság legrégibb ősenek mondható, és már a „sumir”-nak elnevezett nép megjelenése előtt megalapozta a mai ismert világ civilizációját, így tehát minden más, utánuk következő nép, így a „sumirok” tanítómesterei.

Ismeretes, hogy a „sumirok” történelmének könyvtárakat megtöltő, hatalmas irodalma van. Több könyvet írtak a szabírok történelméről is, habár a szabírokról szóló irodalom inkább csak azzal foglalkozik, hogy a ’hurrita’ népcsoport szabír volt-e. Céljuk, hogy a „hurrita” gúnynéven elnevezett szabírokat saját őseiknek elismertessék.

A Kárpát-medencében kb. i.e. 5000-ben készített Tatárlaka-i korongocskák felirata a Mezopotámiából kétezeröttszáz évvel korábban oda költözött szabírok munkája. A „sumirnak” elnevezett népcsoport csak a vízözön után, úgy i.e. 4000 táján jelenik meg Mezopotámiában.

A „sumir” civilizáció csak mintegy kétezer évnyi epizódnak tekinthető a szabír-magyar őstörténelemben (de felbecsülhetetlenül fontos kétezer évnyi epizód)

Régészeti leletekkel igazolhatóan a szabír-magyar őstörténelem a Közel-Keleten, Mezopotámiában kezdődik, a Nagy Zab folyó felső szakaszánál, Shanidar Zawi Cheminél. A szabír népcsoport nemesít először növényeket, házait vadállatokat.

De nemcsak a földművelés és állattenyésztés terén ért el kiváló eredményeket ez a népetnikum, hanem a hosszú évezredek alatt – mintegy ötezer évvel a „sumirok” megjelenése előtt – megalkotott

és kifejlesztett iparágakat, kereskedelmet, kézművességet, építészetet, művészeteket, kultúrát és egy sajátos, **matriarchális** szemléletű vallást.

Régészeti ásatások Mezopotámiában

1. Paul Emil Botta (olasz származású francia konzul) hozta először napvilágra az első „sumir” leleteket Mosul mellett Khorsabadban, 1843-ban.
2. Sir Henry Layard 1845-ben feltárásokba kezdett Nimrud-nál és Ninivénél.
3. Emil de Sarsec, a basrai francia konzul 1877-ben tudomás szerzett arról, hogy Telloh-nál, Nasriah mellett, ősrégi szobrokat találtak. Azon nyomban feltáráshoz kezdett és ő is „gazdag „sumir” leleteket talált.
4. Robert Koldewey (német) 1899-1917 között Babilonnál kezdett feltárásokba
5. Walter Andrae 1903-1914 között Assur mellett kezdett régészeti munkába.
6. Sir Leonard Woolley (1922-1934) tárta fel a híres Ur-i királlysírokat.

II. Szabir-„sumir” kapcsolatok

Történészek gyakran elhallgatják a szabirok szerepét, vagy leértékelik jelentőségét. Ennek az okát abban találtam, hogy sikerült a „sumirokat” eltűntté nyilvánítaniuk, sőt a nyelvüket is holt nyelvvé nyilvánítaniuk, miután nem találták meg bennük a saját őseiket.

Jules Oppert orientalista 1869-ben nevezte el a népet, nyelvet „sumir”-nak. Annakelőtte sohasem nevezték így őket, saját magukat sem nevezték „sumernek”.

Samuel Noah Kramer professzor *The Sumerians, Their History, Culture and Character* 20-21. oldal: „A helyes megnevezését annak a nem-semita népnek, amelyik az ékírást feltalálta, Jules Oppert géniuszának köszönhetjük. Oppert 1869. január 17-én előadást tartott a Francia Éremtani és Régészeti Társaság néprajzi és történelmi részlege előtt. Megállapította, hogy az akkád név Asszírria és Babilon semita népére vonatkozott, míg Sumeria neve a nem-semita lakosságra. Oppert azt is kijelentette, hogy a sumir nyelv analízise arra engedte következtetni, hogy az **közeli rokonságban van a török, finn és a magyar nyelvvel**”.

Az ékírásos szövegekben Sumeriára vonatkozólag mindig 'KI-EN-GI' ékjelek szerepelnek, vagyis országukat a Nádások Szent Földjének hívják.

Bobula Ida: *A Sumir-Magyar Rokonság* (Buenos Aires 1982.) 107. oldal: „...amit ma a tudósok Sumir földnek hívnak, arról tudnivaló, hogy akik 5000 év előtt lakták, azok szerint soha nem Sumer, hanem Mada vagy Kiengira volt a neve...”

Eduard Meyer, a Berlieni Kelet-Ázsiai Múzeum egykori igazgatója Mezopotámia ősnépességéről így ír: „Ez az ősnép nem volt semita. Nevük sumirul SUBAR vagy SUBIR volt.”

S. N. Kramer: az Al-Ubaid-i preszumir nép a SUBAR. Ők adták az ősumir földnek a legfontosabb fejlődési erőket, ők voltak az első termelők, földművelők, állattenyésztők, haslászok, az első takácsok, bőrdíszművesek, kovácsok, asztalosok és kőművesek.”

Káldeában a turániak és a kusiták összekeveredtek és két birodalmat alapítottak, Káldeát és Elámot. A keveredés nem ment könnyen végbe, de a vízőzön következtében megfogyatkozott szabiroknak („turániaknak” is nevezett népnek) nem volt más választása, mint országukat és kultúrájukat megosztani a jövevényekkel.

A szabir nép történetét folyamatosan vissza tudjuk vezetni pontos régészeti és őstörténelmi

adatokkal a honvisszafoglaló őseinktől avar, hún, pártus, szkita, urartui, mitanni, „sumir” hegemoniákon keresztül az Al Ubaid, Uruk, Halaf, Hassuna korszakokba, a mitológia Aturájába, az ős sa-subar-szabir néphez.

A régészeti kutatások előtt az őstörténelmet a mitológiára alapozták. A mitológia a legősibb hitszemléletet két nagy csoportra osztja: a matriarchális és patriarchális valláskultuszra. A matriarchális hitszemléletre jellemző az anyaistennő tisztelete, a föld termékenységének erejébe vetett hit. Legismertebb szimbólumai a **bika**, a **kígyó**, a **hold** és a **fa** (a **növényvilág**). A vízözön előtt a termékenység jelképét, a nőt megkülönböztetett tisztelet övezte. Ezen a hitszemléleten alapul az összabirok valláskultusza. A vízözön után azonban mindinkább tért hódít a patriarchális hitszemlélet, a napimádás, amelynek legfőbb szimbóluma a **kos** és az **oroszlán**. A két szemlélet összezapását hatalmas vallásháborúk, ádáz küzdelmek jellemezték, mígnem hosszú idők után megfér egymás mellett az ős- és ókori népek valláskultuszában. Mezopotámiában, az emberiség bölcsőjében a vízözön patriarchális hitszemléletű új népcsoport jelenik meg.

S. L. Woolley írja: „...vita tárgyát képezi, hogy a vízözön előtti Al Ubaid népet nevezhetjük-e sumirnak? Az általuk kifejlesztett kultúra nem volt arra ítélve, hogy a vízözönrel eltűnjön. A későbbi, igen magas fokot elért sumir kultúra nagy részét éppen ez a régi műveltség alkotta. Az Al-Ubaid-i nép mitológiáját vették át az ő utódai...”(Ur in Chaldea, 1957. 31. old.). Tehát a „sumirok” tanítómesterei a subarok voltak.

III. Szabir-„sumir” nyelv, írás

A Halaf periódusban Arpachiyában szinte mindenütt nyakék gyanánt viselt tárgyakat találtak a régészek. Szappankőből készített, különböző formájú pici, átfűrt korongocskák, amelyeken egyenes, vagy egymást keresztező vonalak, karcolások, bevésések vannak.

Ezeket a kis, lyukakkal átfűrt korongocskákat zsinóron, nyakba viselve, pecsétnyomók gyanánt használták és a magántulajdon megjelölésére szolgáltak. A pecsétnyomókból fejlődtek ki a pecséthengerek.

Archelogy Odeyssey magazin cikkírója Denise Schmandt-Besserat – Texasi Egyetem Közel-Keleti Tanulmányok professzora az elmúlt 25 évben a Közel-Kelet, Európa és Észak-Amerika múzeumaiban szisztematikusan megvizsgálta az agyagtárgyakat, az újkőkorból származóktól kezdve (i.e. 8000-6000 között). Arra a következtetésre jutott, hogy ezeket az egyszerű kis mértani agyag alakzatokat számlálásra használták, és a legkorábbi írás előfutárai. I.e. 7500 táján az ős-földművelők találták ki javaik számontartására. Agyagból különböző alakú kis szimbólumokat készítettek. Kúp, gömb, henger. Mindegyik egy mértékegységet jelképezett. A kúp például egy kis mennyiségű gabonát jelentett, a gömb nagymennyiségű gabonát, és a henger egy állat jelképe. Ez az első vizuális kód, jelrendszer, amit az emberi kapcsolatteremtés érdekében valaha is alkottak.

Kb. 8000 ilyen szimbólumot találtak. Ez a számolási módszer elterjedt az egész Közel-Keleten.

Négy évezreddel később, mire az első városokat felépítették, ezek a szimbólumok hamarosan 300-féle mértani alakzattól álló teljes könyvelési készletté fejlődtek. Külön szimbólumok voltak a nyersanyagok, a feldolgozott élelmiszer, a kész árucikkek megkülönböztetésére.

A feljegyzést úgy készítették, hogy a szimbólumokat belenyomták a még puha ’agyagborítékba’. Az író szerint ez volt az íráshoz vezető első lépés.

200 db Mezopotámiából, Iránból és Szíriából származó agyagtábla e jelrendszer drámai egyszerűsödését mutatja i.e. 3300-3200 körül.

A könyvelők a lapított agyaglabdába nyomták bele a jeleket. Így keletkeztek a világ első agyagtáblái.

A négy találmányra, a szimbólumokra, a 'borítékokra', a bevésésekre és az agyagtáblákra valamint 4000 évre volt szükség eljutni a háromdimenziós szimbólumoktól az írásjegyekig.

Az ősi könyvelők i.e. 3100 táján hegyes íróvesszővel (stilus) rajzolták a szimbólumok jelét a puha agyagtáblába ahelyett, hogy magát a mértani testet nyomták volna bele.

I.e. 2800-ban az írás még csak a könyveléssel volt kapcsolatos. Kb. i.e. 2700 és 2000 között rendkívüli fejlődés következett be a „sumir” királyok udvarában, Urban. A királyi írástudók aranyra, ezüstre és lapis lazulira kezdtek írni, ezeket az írásokat a sírokba tették.

A történelem folyamán először Urban alkalmazták az írástudók az írást más célra is, nem csak könyvelésre, temetkezéssel összefüggően.

Kb. i.e. 2600 vagy 2500-ban az imádkozó emberszobrokra ráírták a halott nevét, hogy hosszú élet utáni (örök?) élet adasson neki.

Kb. i.e. 2400-ban Eannatum „sumir” uralkodó, Lagas városállam királya a győzelmeit le tudta írni egy hosszú szövegben.

I.e. 2000-ben már történelmi, vallásos, jogi, tudományos és irodalmi szövegeket írtak. Minden eddigi elképzeléssel szemben az írás gyökere mélyen a történelem előtti időkbe nyúlik vissza – az i.e. 9. évezredbe.

Az utolsó eljegesedés utáni civilizáció kibontakozása Mezopotámiában kezdődött, és azt a „sumirok” előtti (subar) szabír ősnépetnikum indította el. A számláló-rendszer és az írás feltalálói a szabírok.

Az ősi nép nem volt primitív. Denise Schmandt-Besserat bemutatja az agyagból égetett mértani testek fényképeit. A tudósainak fejlett, elvont matematikai, geometriai és csillagászati fogalmai, ismeretei kellett, hogy legyenek már i.e. 7500-ban. Az i.e. 9200-beli Shanidar barlang boltíves sírhelyei, későbbi zigguratok, hatalmas kőpaloták, a kiépített öntözőrendszerek bizonyítják, hogy olyan építészeti és mérnöki tudással rendelkeztek, amely a mai ember csodálatát is kivívja.

Yale Egyetem, Connecticut, USA könyvtár Babilóniai Gyűjtemény; leírás az ékírásról: A legkorábról ismeretes írást az agyagtáblákon találták Urukban i.e. 3300-ból. Az első táblákon képirás és/vagy számok vannak. I.e. 2500 körül a képirás elvont ékírás jelekké fejlődött a sumir nyelv leírására. Később ezt az írásmódot az akkádok, hettiták, elámiak és számos más nyelv is átvette. Az ékírásnak több mint 600 jele volt. Ez az írásmód több mint 3000 éven át volt használatos, az i.e. negyedik évezredtől a kereszténység koráig. Az első ABC-t Ugaritban találták, ékírásnak látszik, de csak 28 jelből áll és az i.e.-i tizenegyedik századból származik. Mindegyik jel egy mássalhangzót képviselt. Az abc-s írást a Közel-Kelet több nyelve átvette, úgymint az arámi, görög, héber, arab.”

A „sumir” nyelv 53 alkotóeleme közül 51 megtalálható a jelenkori magyar nyelvben C. G. Gostony professzor szerint.

A „sumir” nyelv is agglutináló, ellentétben a felxibilis indo-európai vagy semita nyelvekkel. A „sumir” nyelv csak az ősturáni, őstörök vagy ural-altáji, kaukázusi nyelvekkel mutat nyelvrokonságot, ősi jellegét legjobban a magyar nyelv őrizte meg.

Francois Lenormant 1873 Etudes accadiennes: Lenormant megállapítja, hogy a „sumir” volt az írást feltalálók nyelve és a magyar nyelv áll hozzá a legközelebb. Ez az ősnelv lesz a turáni nyelvek közös magyarázója.

Az indo-germánista tudósok három csoportra osztották az emberiséget és nyelvét: az árja, semi és turáni csoportra. (ezek idejétmúlt kifejezések)

H. Sayce oxfordi professzor (Archaeology of the cuneiform inscriptions, London, 1927, 70-

72. oldal): „A babiloni kultúra annak a fajtának köszönheti az eredetét, amelyiknek a nyelve olyan volt, mint a finn, a magyar és a japán.”

Sayce meggyőződése olyan erős volt, hogy Magyarországra ment a magyar nyelvet tanulni. De pár nap alatt megbetegedett, ezért vissza kellett utaznia.

Jaquetta Hawkes (Prehistory and the beginnings of civilization, New York, 1963, 635. oldal) idézi Woolley professzor véleményét: „A sumir egyedülálló az ős Közel-Kelet nyelvei között. Ugyanabba a nyelvcsoporthoz tartozik, mint a finn és a magyar.

Gordon Childe The Danube in prehistory (Oxford, 1929) írja: „a tudósok a világ minden táján megegyeznek abban, hogy az ősmagyaroknak jelentős szerepük volt az ős Közel-Kelet kultúrájának kialakításában.”

Amíg az agyagtáblák százezrei napvilágra nem kerültek Mezopotámiában, addig a tudomány azt tartotta, hogy az írott-történelem Egyiptomból indult. Ez a feltevés az egyiptomi hieroglifákra (képírás) épült, miután Napóleon hadjárata során megtalálták a három nyelven írt Rosetta-követ. Ma már tudjuk, hogy az egyiptomiak a szabir-„sumirok”-tól kölcsönözték a képírás ötletét, és sokkal később kezdték használni, mint a „sumirok” (Georges Roux, Ancient Iraq, 73. o.).

Az első ékírásos agyagtáblákat Botta ásatása hozta napvilágra Khorsabadban, Mosul mellett, 1843-ban. Akkád nyelven íródtak.

Az urartui nyelv tulajdonképpen a káld-ok (káldeusok) és a subar-ok nyelve, ezt a népet és nyelvet az asszírok csak önkényesen nevezték el urartuinak.

Kr.e. 3. évezredből I. Ur dinasztiából ránk maradt ékírásos tábla, Oxfordi Ashmolean Múzeumban őriznek (Ash. 1.924.475. sz. alatt.) Kramer professzor fordítása Mezopotámiában ’egy ugyanazon nyelven imádták az istent’.

A Biblia is hivatkozik az egy nyelvre: Genesis 11.1.9: „Min az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala.”

Orosz nyelvészek Switych, Djakonov professzor, A. B. Dolgopolski stb. megállapították, hogy ez az ősnyelv mintegy 650 gyökérszavával, minden más nyelvvel kapcsolatban van. Az orosz nyelvészek meghatározták azt a területkört, ahol az első, eredeti nyelvet beszélték: Anatóliától (Törökország) Indiáig, a Kaukázustól a Perzsa-öböl terjedő területkör. (Dolgopolski: Ursprache Eurasien, Stuttgart 1973.) Pontosan azt a területkört, mely az ősszabir földművelők terjeszkedési útvonala. Az ősnyelv keletkezésének idejét az orosz nyelvészek az utolsó eljegesedés végére teszik (kb. i.e. 10000). Ami megegyezik a földművelés kezdetével az ún. Termékeny Félhold területén, a szabir őshazában.

Forrai Sándor 1985: „A magyar rovásírás eredetét a kb. 3500 éves föníciai rovásírásokra vezetem vissza, ezzel van rovásírásunknak legszorosabb kapcsolata. Ez azt jelenti, hogy elődeinknek, vagy kisebb csoportjainak ott kellett lennie az ősforrásnál.

Rovásírásunk rövidítési rendszere már akkor nyelvünk törvényeire épült, így a kor legfejlettebb rövidítéses írása lett, mely logikailag mai gyorsírásunk rövidítési rendszerével kapcsolatos.

Az írás eredetének két bölcsője a Kárpát-medence és a Közel-Kelet Mezopotámia központtal.

A Kárpát-medence ősidők óta alkalmas volt – földrajzi fekvésénél és kedvező éghajlati viszonyainál fogva – emberi kultúra kialakulására. Egyetlen terület a Kárpát-medence, ahol a megtelepedett ősember továbbfejlesztette civilizációját és őshonossá vált. Ennek bizonyítékeként néhány valódi ősember telephelyét említem meg: a Bükk hegységben a Subalyuk, a tatai vadásztelep, az érdi nagytábor és a Jankovich barlang.

László Gyula Vértesszőlőstől Pusztaszerig c. könyvének (Gondolat 1974.) 37. old:

„Emberösünk sohasem volt tapasztalatlan, nem a nulla pontról indult el természet- és környezetismerete, hanem kiszámíthatatlanul messziről hozta magával nemzedékek ezreinek felgyülemlett tapasztalatait. A vértesszőlősi ember több százezer éves lehet, de már kőszerszámokkal, tűzzel élt, s hitt valamiféle koponyavarázslatban.”

Gordon Child: *The Danube in Prehistory* (Oxford 1929.): „A Kárpát-medencében egy magas fokú sumér kultúra létezett úgy i.e. 3500 táján, amely időpont kb. megfelel a sumérok Mezopotámiában való megjelenésének időpontjával is.” „... az összabíroknak már jelentős kultúrközpontjaik voltak a Kárpát-medencében úgy i.e. 5500 táján. (Körös és Olt-völgyi kultúrák) Az Olt-völgyi erősi kultúra (Erdély, Hargita megye) mintegy kétezer évvel megelőzi a suméroknek a történelem színpadára való jutását. Erősdről kb. 2500, Oltszemről kb. 1000 db leletet tartanak számon, melyek mezopotámiai kultúrkörre utalnak.”

A Kárpát-medencében a szabir istenanya neve 'Eres' azaz erős jelentésű szó, amelyből az Erőd ma is létező helységnevünk származik. A Kárpát-medencében a Körös kultúrkörben több mint negyven helyi agyagból formált istennő szobrocskát találtak, mely összabir eredetre utal, míg Méhtelegen egy csoportban hatvan került elő. A magyarral rokon ragozó nyelv ősidők óta ismert volt a Kárpát-medencében.

A mezopotámiai és a kárpát-medencei nép ez időpontban egy és ugyanannak nevezhető, úgy régészeti, mint embertani alapon. Vallásuk, kultúrájuk és nyelvük ugyanaz és szerves részei annak a nagy összabir területkörnek, melynek határai elnyúltak a Földközi-tengertől messze az Aral tóig, a Hindu Kushig és az Indus völgyéig is, terjesztvén a földművelés mesterségét, valláskultuszával és kultúrvívmányaival egyetemben.

Berzsenyi Dániel 51. o.: „A magyar nyelv tán az egész óvilág nyelveinek gyökere és anyja, mert nyilván tapasztalám azt, hogy a legközönségesebb természeti tárgyaknak nevezeteit nemcsak az igen rokon déli és keleti, de még az egészen idegennek vélt európai nyelvekben is általában a magyar gyökerekből lehet származtatni.”

A Kárpát-medence nemcsak az írás eredetének, hanem a szabir magyarság révén őstörténelmünknek is egyik bölcsője.

Jelena Halikova kazányi régész a volgai Bolgárország Szuvar nevű városának neve a magyarok őseivel függ össze, mivel a magyarok régi neve szavar volt, mely eredetileg a szabir-szavir népnévre vezethető vissza.

Djakonov leningrádi kutató (Hurrisch und Urartaisch, München 1971) szerint a szabirok legdélibb szállásterülete a Kaukázus előterében volt. Innen kerültek északabbra a volgai bolgárok földjére. A népvándorlás az asszírok állandó kegyetlen támadására, nyomására történt északra, nyugatra és észak-keletre. Djakonov szerint az észak-kelet felé kirajzó szabirokról nevezték el Szibériát, amit ma is magyar hangzású földrajzi nevek igazolnak.

A szabir-magyarok rakták le a hatalmas sumir civilizáció alapjait, beleértve a kerék, az írás feltalálását, az írott történelem elindítását, az öntözőcsatorna-rendszerű földművelés bevezetését és a széles körű és magas fokú kézművesipar megalkotását.

A szabirok több évezredes őstörténelmük folyamán különböző ágakra és csoportokra osztódtak és legtöbbször királyaik, fejedelmeik és törzsvezérek után nevezték el törzseiket, népüket, valamint országaikat.

A magyar őstörténetet a legrégebb időktől fogva a honfoglalás koráig a szabirok nélkül elképzelni nem lehet. A 896-os honvisszafoglaló magyarságnak legalább négy törzse – élükön a Megyer törzsszel és annak fejével, Árpáddal – szabir-magyar volt.

Bíborban született görög császár és történész Konstantinos Porphyrogenitos közli a 'De administrando Imperio' c. munkájának 38. fejezetében, hogy Árpád két unokája – Vérbulcsú és Tormás – amikor Kr.u. 948-ban Bizáncban jártak, magukat és őseiket 'Sabartoi-asphaloi'-nak nevezték. (jelentése 'erős szabir' szavartü aszfalü)

Budge E. A. Wallis: The Book of the Dead, London 1956: 'az észak-egyiptomi dinasztia megalapítójaként egy ER-PAT, ER_PET, azaz Árpád nevű királyt tisztelnek, akinek neve mellett gyakran szerepel az őshazájára, a Zab folyó vidékére utaló ZAB név, amit az egyiptológusok SAB, SEB alakban írnak át.'

Michael Haberlandt, Ethnology (1920 London): 'A görögös formában írt **Osiris, aki Kr.e. 3400-3200 táján uralkodott, magát szintén ER-PAT SAB-UR ősétől származtatta.**'

Rovásírásunk az egyiptomi hieroglif írással való kapcsolatáról: a felső-egyiptomi Karnak város egyik templomának hieroglif feliratában szerepel Arad, Maghara, Árpád városok neve i.e. kb. 1500-ból. Feltehetően sok ezer éves szabir-magyar településről van szó. Ennek a népnek közvetlen köze kellett, hogy legyen az egyiptomi és főníciai írások kifejlesztésében.

Nálunk Nógrád megye salgótarjáni járásában Zabar helységnév ismert. 'Ar' végződésű helységnevek még Szabolcs-Szatmár megyében Kisar, Nagyar, Zala megyében Zalaszarbar, Baranya megyében Hercegszarbar, Székelyszabar, Vas megyében Szombathely, melynek eredeti neve Szabaria vagy Szavaria. A földrajzi nevek etimológiai szótára szerint Arad városunk első szótagja az ar – úr szavunkkal azonos. Ez a végződés a következő népnevekhez is kapcsolódik: magy-ar, av-ar, szav-ar, sub-ar stb.

A szabirok a Zab folyó környékéről kiindulva fokozatosan hódították meg az egész Közel-Keletet, jutottak el vitorlával ellátott, kátránnyal bélelt, gyékényből fonott hajókkal – a Fekete-tenger, a Földközi-tenger környékére, a mai Perzsiába, a Dunán fel a Kárpát-medencébe stb.

A hurri a központi szabírság nyugati ága. Kr.e. XIV. század táján is még éltek a Jordán folyó völgyében. Az összabirok Jerikóban Kr.e. 7000-ben már megjelentek.

Simon Péter: 'A tibarok, tabarok azokhoz a szabir törzsekhez álltak területileg és egyébként is közel, akiket protohettitáknak, vagy hattiaknak nevez a tudomány.' A szabir népnév néva 'asphaloi' jelzőt is kap. Ennek a kifejezésnek az az alapja, hogy a szabir őshazában, É-Mezopotámiában, az Alsó Zab folyó neve arabul Zab-el-asfal /e térkör ezidőben arab megszállás alatt volt/.

M.F. Albright „Archeology of Palestina” 66. oldal: megállapítja, hogy „Mag-har rét a Tábor hegytől kb. 10 km-re fekszik, amely a bibliai alakítással Názáretnek van írva.” A „magyar” népnévünk „gy” hangja több nyelvben ismeretlen, ezért a földrajzi nevek latin betűs írásában a magharon kívül még számos változata ismert.

A szabir-magyarság révén a Kárpát-medencét és a Közel-Keletet tekinthetjük az őshazánknak. A Kaukázus csak egy közbeeső állomás volt a két „bölcső” között, és innen történhettek a kirajzások a szélrózsa minden irányába és vissza.

Arthur Ungnad: Subartu c. könyve 163-64.: „A subar nyelv az évezredek alatt nagy változáson ment keresztül, úgyhogy Kelet-Subartuban másként beszéltek, mint Nyugaton. Az ugariti nyelv nagyon mélyre nyúló változást mutat a subar nyelvemlékhez képest. Meg kell különböztetnünk a keleti és nyugati subar nyelvet. A legrégebb nyelv első megjelenése a Kelet-Tigris térköréből való (Ungnad ezt a megjegyzést az i.e. 2400-ból származó, Samarrában felszínre került bronztábla feliratára alapozza).

Subartu szíve nem Nuziban, Kerkuk közelében volt (amint azt Speiser állítja), hanem egyenesen Kelet-Subartuban, ahonnan a bibliai uralkodók hódító hadjáratai elindultak.”

Oxford Ashmolean Múzeum 1.924.475 sz. agyagtábla: „egy ugyanazon nyelven imádták az istent” (SU-BIR-KI = Subartu és KI_EN_GI = 'Sumeria'). Tehát az agyagtábla dokumentum szerint a szabir nyelv = „sumir” nyelv. Így megvilágosodik előttünk a „sumir”-magyar nyelvrokonság is, mert Árpád honvisszafoglaló szabirjai, már magyaroknak nevezik magukat.

Meggyőződésem és véleményem indíttat arra a megállapításra, hogy ez a két népetnikum (mindkettőt „turáninak” nevezik az indoeurópaisták) az idők folyamán eggyé forrott, nyelvük azonossá vált. A szabirok tanítómesterei voltak a később érkezett, és helytelenül „sumirnak”

elnevezett népcsoportnak, majd az idők folyamán életmódjukat, vallásszemléletüket egybeolvasztották (a szabirok matriarchális vallásába).

IV. A „sumirok” történelme

A „sumir világ” fejlődése a mezopotámiai agyagtáblák feltárása és megfejtése után vált lehetségessé. Ezek a feliratok és régészeti leletek bemutatják a vízözön előtt élt népetnikum életmódját, kulturális vívmányait is. A vízözön után betelepült, egyéolvadtt lakosságot „sumir”-nak nevezték el helytelenül az indo-germanisták, az előttük itt élőket még helytelenebbül „elősumir” népcsoportnak.

A „sumirok” történetét célszerű két részre osztani. A „sumirok” megjelenésükkor Mezopotámiában már egy fejlett politikai és gazdasági rendet kifejlesztett őslakosságot találnak. Az agyagtáblák is vízözön előtti és utáni királyságokról beszélnek.

George Roux Ancient Iraq: Mezopotámia történelem előtti időszaka:

- i.e. 600.000 - Alsó-Paleolitikum – Barda-Balka
- i.e. 120.000 - Közép-Paleolitikum – Hazard-Merd
- i.e. 60.000 - Shanidar D (ásatási szint)
- i.e. 35.000 - Felső Paleolitikum, Shanidar Barlang C, Zarzi
- i.e. 10.000 - Mezolitikum, Shanidar B, Karim-Shehir, Mlefaat
- i.e. 7.000 - Neolitikum, Jarmo
- i.e. 5.000 - Kalkolitikum, Matarrah, Hassuna-Samarra Időszak

	Dél-Irakban	Észak-Irakban
i.e. 4.500	Eridu, Qal’at Hajj, Muhammed	
i.e. 4.000		Halaf Időszak
	Ubaid időszak	Északi Ubaid
i.e. 3.500	Uruk időszak	Gawra kultúra
i.e. 3.000	Ninive kultúra	Proto-Literate

Hol és mikor találkozik a két rokon ősi népcsoport. Többféle elmélet is szól arról, hogy honnan is jöttek Mezopotámiába a „sumirok”. De a megérkezésük időpontját általában a tudósok nagy többsége a nagy vízözön tájára teszi. (i.e. 4000-3500)

Bagdadi régészeti konferencián 1929-ben megállapodtak abban, hogy Dél-Mezopotámia kora kultúráit arról a helységről nevezik el, ahol az első régészeti leleteket találták. (Ubaid, Uruk, Jamdet

Nasr stb.) Ezután a vízözön előtti és utáni királyi dinasztiák adatai szerint pontosítanak.

Magyar kutatók egy része azt állítja, hogy a „sumirok” a Kárpát-medencéből jöttek. Feltevésüket a Tatárlaka-i (Erdély) korongocskákra karcolt írásjelekre alapozzák. Mind a Tatárlaka-i korongocskákat hátrahagyó, mind az Ubaid-i (subar) Halaf-i és Hassuna-i („sumirok” előtti Mezopotámia) kerámiát alkotó népcsoportok az összabirok utódai, akik Mezopotámiából i.e. 5500 táján, még Halaf időszak kezdete előtt jutottak el a Kárpát-medencébe is.

A szabir-magyar őstörténelem szempontjából nagy jelentőségű az a tény, hogy a Hassuna és Halaf idők és a velük egyidőbeli Kárpát-medence népetnikuma, nyelve, vallása és kultúrája azonosnak nyilvánítható.

A „sumirok” Eridut tartották a legrégebb városuknak. Urtól kissé délnyugatra (20 km) Hall, majd később Woolley expedíciója meg is találta ezen a környéken az első agyaggal megerősített nádkunyhók nyomait. Tehát azok az érvek is igazolva látszanak, melyek „sumirokat” a tenger felől érkezőknek tartják.

Mikor érkeztek a „sumirok” Mezopotámiába. Döntő bizonyítékot erre a kérdésre Sir Leonard Woolley 'Excavation at Ur' = Ur városának ásatása c. könyvének 42. oldalán adja: „Míg az al-ubaidi sírokban hátukon kiterítve feküdtek, és a Királyi Temetőben alvó testhelyzetben, oldalt fekvő összegörnyedt tartásban, lehajtott fejjel, a felhúzott láb a testtel egyvonalban, majdnem érinti az állat, a sarok érinti a feneket. Ez a magzati póz olyan, mint a szülés előtti. A testhelyzetén bármiféle változtatás valláscserét jelent. Tehát egyrészt a Jamdet Nasr, az al-ubaid-i, másrészt a Királyi Temető sírjai közötti különbség komoly törést jelent az ország történelmének folyamatosságában, és valószínűleg idegen megszállás bizonyítéka.”

Megállapíthatjuk, hogy az özönvíz utáni Jamdet Nasr periódus népe más, mint az azt megelőző Al Ubaid kultúra népe. Mindkettőnek más a temetkezési szertartása, tehát más a valláskultusza is. Woolley terrakotta 'istennő' figurákat talált az Al Ubaid-i sírokban, azonosíthatjuk a matriarchális hitszemléletű népet. A Jamdet Nasr periódusban ennek az ellenkezőjét, a patriarchális valláskultusz szimbólumait találjuk, bikát űző oroszlánokat festettek a freskóikra, domborműveikre, a kővázakra kosfejeket faragtak, a napimádó hitszemléletet követő kus nép szimbólumait. Így találkozik a két ősi nép, a szabir és a kus, a dél-mezopotámiai térségben. E két nép fúziójából alakul ki a hatalmas „sumirnak” elnevezett civilizáció. Ezért mondja Leiden, hogy Káldeában a turániak és a kusiták összekeveredtek és két birodalmat alkottak, Káldeát és Elámat.”

Cambridge Ancient History Vol. I Part I. 343. old.: „bármennyire is hajlandó az ország az idegenek befogadására, a történelem előtti Babilonban nem vettünk észre törést a régészeti leletek folytonosságában, mely alapot adhatna egy új nép megérkezésére. Még a 12. szinten sem, ahol az építészeti, a fejlettebb mezőgazdaság figyelhető meg.”

Megállapítható, hogy az eridui 18-12 szint szabir lakossága tanítómestere az újonnan érkezett „sumiroknak”.

A történelem előtti Babilonban nem vettünk észre törést a régészeti leletek folytonosságában. Ez arra enged következtetni, hogy a vízözön és az úgynevezett „sumir” népetnikum megjelenése után is dominál a szabir kultúra. Valószínűsíthető, hogy a szabirok többen maradtak életben a vízözön után, mint gondoltuk volna, és Anatóliából, Észak-Mezopotámiából, a Zagros hegység lejtőiről és máshonnan is vándoroltak vissza szabirok az árvíz-pusztította, jó termőföldű Dél-Mezopotámiába.

Oppert sehogy sem spekulálta jól ki 1869-ben a „sumir” megjelölést a mezopotámiai népetnikumra. Mert a kutatások és régészleletek azt igazolják, hogy a nagy mezopotámiai civilizáció szabir kezdeményezés volt.

Megjegyzem, hogy a nyugati régészek, történészek általában Mezopotámiára a Babilon elnevezést használják elsősorattal. Pedig a tárgyalt időszakhoz képest Babilon csak évezredekkel később jelenik meg a történelemben. Valójában még a Mezopotámia elnevezés is helytelen, ez a

görög szó, amely 'folyóközt' jelent, mert ősi népek nem használták a folyóköz fogalmat.

Mezopotámia nem csak a két folyó közé eső területet, hanem a Tigristől keletre, és az Eufrátesztől nyugatra eső terület is.

A szabírok elő-„sumirok”

S.N. Kramer bizonyítása, miszerint a szabírok elő-„sumirok”: The Sumerians 40. old.: „Sumeria első lakói nem voltak sumirok. A bizonyíték nem régészeti vagy embertani forrásokból származik, hanem nyelvészeti. Suméria két életadó folyójának a neve, a Tigris és Eufrátesz, vagyis idiglat és burannun, amint az ékírásban olvashatók, nem 'sumir' szavak. A legfontosabb központi városok – Eridu, Ur, Larsa, Isin, Adad, Kullab, Lagash, Nippur, Kish – ugyancsak nem sumir szavak. Tehát ezeket olyan népnek kellett elnevezni, akik nem 'sumir' nyelven beszéltek, pl. a Mississippi, Connecticut, Massachusets, Dakota elnevezés azt mutatja, hogy az Amerikai Egyesült Államok első lakói nem angolul beszéltek.

Ismeretlen Suméria ezen elő-sumir telepeseinek a neve. Akik jóval az írás felfedezése előtt éltek, és nem hagytak írásos jelet maguk után. Talán lehetséges, hogy legalább egy részüket az időszámítás előtti 3. évezredben szabíroknak hívták.”

Benno Landsberger az Ankarai Egyetem folyóiratában 1944, megjelent cikkében azt írja, hogy bizonyítva látszik, hogy az alapvető mezőgazdasági és ipari technikai vívmányok nem a „sumiroktól” de azok elődeitől származnak.

Landsberger: Cambridge Östörténelem I. 2. XIII. fej. 80. old.: „Minden kétséget kizáróan a korai dinasztiák előtti kor legfigyelemreméltóbb találmánya az írás. Jelenlegi ismereteink szerint az 'Uruk' 4. elnevezésű periódusban jelenik meg. Ez az írásmód egyáltalán nem volt primitív.

A Cambridge Östörténelem szeriont viszont az a kérdés, hogy milyen nyelven írhatták ezeket az agyagtáblákat, mert még a 'sumirok' előtti időkből is találtak itt, ebben a témakörben a régészek egy ásatási réteget.

A kételkedő tudósok nem tudják cáfolni, hogy ez az írás nem a subar-összabir népé volt. Viszont egyre több azt erősíti meg azt a feltevést, hogy az **összabir nép alkotta az ősi kultúrát, és a legelső írást is.**

Ephraim A. Speiser a vízözön előtti szabírokról

Néhány nagyobb horderejű bizonyítás következik a szabir-magyarok ősmúltjára, amelyek biztosabbak, mint az indo-európaista történészek kellő bizonyíték nélküli feltételezése, akik a saját ősiségüket egy Indiában felfedezett nyelvre, s szanszkritra alapozták.

Az ékírási irodalomról megállapították, hogy a vízözön előtt már léteztek. (Dhorme azonosította a C.F. Schaffer által Ugaritban 40 év alatt kiásott agyagtáblákon megjelenő subarokat (szabírokat).

A szövegek általában öt olyan városról beszélnek, amelyekben a királyok uralkodtak a vízözön előtt:

1. Eridu (írott formai megjelenése NUN^{ki})
2. Bad-tibira (írva BAD.URUDU. NAGAR^{ki})

3. Larak (írva UD. UD. AK^{ki})
4. Zimbir (UD, KIB. NUN^{ki})
5. Shuruppak vagy Shurippak (SU. KUR. RU^{ki} LAM)

A hat város közül négy határozottan nem sumir, sem nem semita. Ezt bizonyítja az ak és r szóvégződés (Larak, Suruppak, Zimbir, Zazar).

Bíró: A Szabir-magyarok őstörténete 141. old: „Susa-t (Shushim) az ókori történelemből Elamnak ismerjük. The Encyclopedia Britannica (Vol. III. 1878) azt írja, hogy Susiana csak egy későbbi neve volt ennek az országnak. Az akkádok Numma-nak hívták (magasföld), vagy SUBARI-nak, és ennek a semita Elamu csak egy fordítása volt.

Mostmár látjuk, hogy nemcsak Észak-Mezopotámia régióit nevezték SUBARTU-nak (akkádul), de SUBARI („sumirul”) vagy SUBARTI volt a neve annak a régióknak is, melyet a történészek és régészek a semita fordítás alapján neveztek el Elam-nak, és így hívják ma is. Így megvilágosodik előttünk, miért harcolt szövetségben számtalanszor az észak-mezopotámiai Subartu szabir népe és az eláminak nevezett szabir nép a semita hegemonia alatt élő sumirok ellen.

Elámi istennevek: BA. SA-Susinak, Pinkir, Kir, Pisis, Ruhuratir és Nitutir.

Awan Elám egyik fontos tartománya.

Az indoeurópaista nyelvészek flexibilis, nem fonetikus nyelvei, és eltérő nyelvi szerkezete, amelyik nem ragozó, hanem előjárószókkal és körülményes szerkezettel szerkesztik a mondatokat, nem értik meg a ragozó szerkezetű, szabir eredetű nyelveket, összekeverik a személyragokat és a birtokragokat. De nem csak a nyelvi szerkezetük tér el, de a fogalomkészletük is hiányos. Az agyagtáblák fordítása során a növények, orvosságok, tárgyak, foglalkozások, tevékenységek nevét sem tudták lefordítani, nemhogy a politikai, sőt nyelvtani fogalmakat, ezért évtizedekkel, évszázadokkal, évezredekkel vetették vissza a tudományok, és az emberi társadalmak fejlődését. Az évezredek óta békés, termelő-alkotó munkát folytató szabir eredetű népeket leigázók – hozzáértés hiányában – a csatornázás ültetvényes gazdaságokat sivataggá változtatták, a virágzó városokat lerombolták, könyvtárait felégették (mint a macedón Nagy Sándor stb.)

Tradicció, hogy Elam és Mezopotámia között már időtlen idők óta kapcsolat állt fenn.

A kronológiai listák összeállításakor, nagyon is ismert volt, hogy valóban melyik város volt a legrégebb az országban. 'Suruppak'. Utnapistim azt mondja Gilgamesnek, 'a város, amelyet te ismersz . . . az a város már ősi volt, amikor az istenek a szívükben elhatározták a vízözönt. (Gilgames eposz 11. 11-14. Suruppak különböző írásmódjai SU.KÚR.RU^(ki)).

Alsó-Mezopotámia első lakossága nem a sumir népcsoport volt. A megszállók ezen a földön szemben találták magukat egy ősi népességgel. Nagyon fontos részét alkotta ennek az elő-sumir őslakosságnak az elamita, vagy az elamitákkal közeli rokonságban álló népcsoport. Miután a sumirok és az elamiták nyelve nem rokon, Alsó-Mezopotámiának kétnyelvűnek kellett maradnia egy ideig a leigázás után.

Idők múltával a sumirok nyelve túlélő, addig, ameddig lassacskán az akkád nyelv ki nem szorította az i.e. második évezred fordulópontján.

A sumirok nyelvének mélyebb belső változáson kellett átmennie, miután kapcsolatba kerültek az őslakosokkal. Ez a változás elsősorban hangtani változtatásokkal hatott a rátelepült nyelvre.

Forrás: <http://osemlekezet.fw.hu/>